

[Finansministeren.]

overfor saglige synspunkter, og så havde han måske haft lyst til at være med til at gennemføre det forslag, som nu engang foreligger, og som jeg anser for at være sagligt forsvarligt, imødekommende synspunkter, som er væsentlige omkring denne lovgivning, og imødekommende indvendinger, som har været fremført mod forslaget i dets oprindelige form.

Andet vil jeg ikke sige her i dag til de mange og lange taler, der er holdt.

Der er jo stillet to forslag til motiveret dagsorden. Jeg skal først afvise retsforbundets dagsorden. Den får jo en krank skæbne, eftersom ingen udover retsforbundet, forstår jeg, vil stemme for den, og jeg synes, det er en fuldstændig rimelig medfart, denne dagsorden får. Dernæst vil jeg gerne anmode om, at man forkaster det forslag til dagsorden, der er stillet af det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed. Jeg opfatter ikke disse dagsordener som politiske attentater mod en ellers påskønnet regering, jeg opfatter dem ikke som kabinetsanliggender, men ikke desto mindre vil jeg anse de løsninger, som disse dagsordener foreslår, for urigtige. Jeg går derfor ud fra, at disse dagsordener vil blive forkastet her i tinget, og det må jeg anbefale.

Løvrigt skal jeg kun sige til det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed, at nu har jeg slæbt 3—4 år for at gøre et fornuftigt forslag ud af det, hans partis regering i sin tid fremsatte, og den eneste tak, jeg får for det, er altså, at jeg får en dagsorden slynget i hovedet. Det har man for sin vilighed.

Ordføreren (Holger Eriksen): Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg var omtrent grædefærdig, da jeg havde hørt det ærede medlem hr. Thestrup. Det gik op for mig, at vi fra socialdemokratisk og radikal side praktisk talt havde gjort os skyldige i alle de syv dødssynder. Vi havde været frække nok til at holde fast ved et princip, som efter det ærede medlems opfattelse forlængst var blevet forældet og slet ikke burde kunne fremføres mere i en ansvarlig forsamling, og vi havde, hvad der måske var det allerværste, ikke spurgt de herrer jurister om, hvordan de nu i grunden syntes vi skulle ordne denne sag. Jeg forstod, at det var det allerværste, en rigsdag kunne gøre. Jeg gad vide, hvorledes det var gået f. eks. ved overtagelsen af len og stamhuse i sin tid, hvis vi dengang skulle have spurgt de herrer jurister. Da lod vi være med det, og det håber jeg også

vi gør i fremtiden. De herrer jurister kan være gode nok som det, de er, men de er desværre samtidig politikere, og deres politiske indflydelse bør de udøve gennem rigsdagen og f. eks. det ærede medlem hr. Thestrup, men de har ikke krav på at blive taget for mere end andre vælgere i denne sag.

Vi ville drive praktisk talt alle husejere fra hus og hjem, når vi vedtog dette, ja, der var så mange overdrivelser, at der såvidt ikke er grund til at komme ind på det, men jeg finder dog anledning til at opholde mig ved det forhold, som det ærede medlem stærkt understregede, at man ville gøre loven så lidet byrdefuld som muligt, hvilket omskrevet vil sige, at man i så ringe grad som muligt vil beslaglægge den samfundsskabte værdistigning.

Nu var jeg forleden til et politisk møde i Vanløse, hvor man oplyste, at en ejendom, der var købt til 40 000 kr., som følge af S-banen var blevet solgt for 900 000 kr., en ganske formidabel stigning, men ingenlunde noget enestående tilfælde. Det er jo den slags, som findes navnlig omkring København, men også omkring de store provinsbyer, og det er den slags, det ærede medlem vil holde hånden over. Det skal vi holde fingrene fra, her må vi ikke komme, og kan man ikke klare det på anden måde — for man vil jo nødt indrømme, at man går storkapitalens og spekulationskapitalens ærinde —, så finder man noget at holde frem som skjærbræt. Det ærede medlem havde fundet kolonihaveforbundet, og nu skulle de stakels medlemmer bruges som skjærbræt for, at man fremtidig ikke måtte gribe ind overfor den slags storkapitalistiske foreteelser.

Det forbavser mig aldeles ikke, at storkapitalen, når den føler, at den er ude for et alvorligt angreb, vil have professorer og andre til at forsvare sig, men det forbavser mig, at den måde, de herrer argumenterer på, er så letkøbt, som den er. Det gælder f. eks. professor Illums påstand om, at den omstændighed, at sommerhusene ikke er undtaget, vil medføre, at priserne på sommerhusgrunde vil stige meget stærkt i fremtiden. Nu lagde man mærke til, at det ærede medlem hr. Thestrup først og fremmest argumenterede ud fra det synspunkt, at gennemførelsen af loven ville bevirke, at en mængde af dem, der ejer disse grunde i forvejen, vil blive drevet væk fra dem. Det var den primære påstand. Så er det vanskeligt at finde ud af, hvorfor disse grunde skulle stige i værdi. I samme øjeblik som man, hvis